

Ahot korkeakouluissa –hanke
Kielten ja viestinnän työryhmä
8.9.2011

Non-formaalien ja informaalin kieli- ja viestintäosaamisen tunnistaminen ja tunnustaminen

Tämä suositus koskee korkeakoulujen kieli- ja viestintäopintoja.

1. Korkeakoulututkintojen kieli- ja viestintäopinnot voidaan suorittaa osaamisen näytöillä, ellei korkeakoulu toisin päättää.
2. Jos opiskelijalla on opetussuunnitelman osaamistavoitteiden mukaista non-formaalista tai informaalista hankittua kieli- ja viestintäosaamista, hänellä on mahdollisuus osoittaa osaamisensa näytöllä. Tämä edellyttää, että opiskelija jäsentää aiemmin hankkimaansa osaamista ja arvioi sitä suhteessa osaamistavoitteisiin. Opiskelijan esittämien näyttöjen on oltava riittäviä, luotettavia ja ajan tasalla olevia.
3. Kieli- ja viestintäosaamisen näyttötapoja ovat esimerkiksi korvaavat/näyttökokeet, portfoliot, haastattelut, suulliset ja kirjalliset tuotokset, kielisalkku, osaamispäiväkirjat, oppimistehtävät ja asiantuntijaluennointi sekä näiden yhdistelmät.
4. Opiskelija osoittaa osaamisensa sovitulla näyttötavalla, jolloin korkeakoulun kielten ja viestinnän opetuksen asiantuntijat arvioivat opiskelijan esittämät oppimistulokset ja sen, vastaavatko ne opintojen osaamistavoitteita. Arviointi on hyväksytyt/hylätty tai numeerinen kyseisen korkeakoulun käytänteiden mukaisesti. Suomen/ruotsin kielessä opiskelija saa asetuksen edellyttämän (laki 424/2003 ja asetus 481/2003) arvosanan. Arvosana annetaan sekä suullisesta että kirjallisesta kielitaidosta.

Non-formaalista eli epävirallisesti hankittu kieli- ja viestintäosaaminen on järjestelmällistä ja ohjattua ja siitä voi saada todistuksen, mutta se ei johda tutkintoon. Esimerkkejä ovat mm. työpaikkojen ja oppilaitosten antama kielikoulutus sekä vapaan sivistystyön opinnot.

Informaalista eli arkioppimisena hankittu kieli- ja viestintäosaaminen on koulutusorganisaatioiden ulkopuolella tapahtuvaa joko tietoista ja tavoitteellista oppimista tai toisen toiminnan ohessa tapahtuvaa oppimista. Arkioppimista voi tapahtua mm. työssä, ulkomailla, vapaa-aikana ja perheeseen liittyvissä toimissa, eikä siitä yleensä saada todistusta.